משנה · אחרונים · בועז · סדר מועד

בועז על משנה מועד קטן

רבי ישראל ליפשיץ

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בועז על משנה מועד קטן

רבי ישראל ליפשיץ

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בועז-על-משנה-מועד-קטן/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
פרק ג 4

פרק א

ומה"ט רצו להוכיח, דאין לקדש לבנה ביו"ט [כא"ח תכ"ו]. ולולא מסתאפינא נ"ל דלא מסתבר, דא"כ כל שמחה יהיה אסור ביו"ט, אע"כ כיון דהא דאין מערבין שמחה בשמחה מבניין ביהמ"ק ילפינן [כמ"ק ד"ט א'], א"כ דומיא דכוותיה בעינן, דהוה שמחה יתירתא כיום שנבראו בו שמים וארץ [כמגילה י' ע"ב], וה"ה אשה דהוה נמי שמחה יתירתא, שמחת קיום המצוה. ושמחת הנאת הגוף. משא"כ יין דכתיב נמי גביה שמחה, ויין ישמח לבב אנוש, אבל אינו רק הנאת הגוף אבל לא קיום מצוה דאורייתא. להכי לא די שלא נאסר ביו"ט, אבל מצוה מד"ס לשתותו ביו"ט [כפסחים ע"א א']. וכ"כ נטילת לולב. דכתיב גביה ושמחתם לפני ה' אלהיכם, אבל מדאינו רק מצוה ולא הנאת הגוף, נצטווינו עליו. ולא תימא דוקא הנהו דלא אפשר מקודם, אלא אפילו כל מצות התורה שנותנין שמחה בלב המקיימן, כמ"ש שש אנכי על אמרתיך. עכ"פ מדאין בהן גם הנאת הגוף. שרי לקיימן ביו"ט. ומכ"ש קדוש הלבנה שאינה רק מדרבנן, ולא כתיב גבה שמחה בקרא. מכ"ש דשרי ביו"ט. ויש שרצו לאסרו לקדשה בשבת ויו"ט, משום שנהנה ומברך על מה שחוץ לתחום כמ"ש האחרונים. ואני בעניי לא הבנתי, מ"ש מרעמים וברקים שמברכין עליהן בשבת ויו"ט. ותו דהיכן מצינו נדנוד איסור לברך על מה שהוא חוץ לתחום, והרי אפילו נימא יש תחומים למעלה מי'. מותר אפילו לשתות ממי גשמים, מדמיא ניידי ולא קנו שביתה [כעירובין מ"ו א']. ה"נ הלבנה ואורה מירד ניידי תמיד, כ"ש דמותר, דמצות לאו להנות נתנו [כר"ה דכ"ח א']. אבל באמת יש טעם אחר בדרך הנעלם. ועכ"פ ביש רק חשש קל שלא יוכלו לקדשה אח"כ, שרי לקדשה בשבת ויו"ט, ולא להחמיץ המצוה:

פרק ג

ודברי רש"י כאן תמוהין דז"ל, נזיר טמא כשעלה מטומאתו ושוב אינו משמר נזרו ומגלח, עכ"ל. וכפי הנראה לרש"י דהאי "מטומאתו". אנזיר נמי קאי. וצ"ע מי דחקו לרבינו לומר כן מה שאינו במשמע הלשון, דאל"כ הול"ל "מטומאתן" ולמה לא פי' כפשוטו, בנזיר טהור שמגלח כששלם נזירותו, וכ"כ הר"ן ואת"ל דלרש"י הוה ק"ל זו ואצ"ל זו הוה, דמה הנשאל לחכם, שאין גלותו מצוה, והי' יכול להתיר מקודם, כרי"ף ורמב"ם, אפ"ה שרי, מכ"ש נזיר ששלמו ימי נזירותו בחוה"מ דגלוחו מצוה. ולא היה יכול לגלח מקודם אע"כ דמיירי בנזיר שמגלח אחר טומאתו, דקמ"ל רבותא אפי' זה שלא נזהר מלהטמא וגרם לעצמו הגלוח בחוה"מ, אפ"ה שרי. והדר נקט מצורע, דלא תימא דנשאל לחכם ונזיר

עכ"פ גרמו קצת הגלוח ע"י דבורם שקבלו בנדר. קמ"ל אפי' מצורע דלא גרם כלל, אפ"ה דוקא בלא היה לו פנאי שרי, וכדמסיים רש"י להדיא. עכ"פ גם זה מאד תמוה דבש"ס [די"ז ב'] אמרי' בפי'. דנזיר ומצורע אפי' היה להן פנאי שרי שלא ישהו קרבנות [וגם בזה תמוהים שם דברי רש"י [די"ד ב' ד"ה נגזר] שכתב, דחיישינן שיקריבום ביו"ט. ולמה לא פי' כפשוטו דחיישי' שישתמש בהקרבנות, כמו שפי' בכל דוכתא. [ביצה די"ח א', וד"כ ע"ב], וכן פי' רש"י גופא לקמן די"ז ב' סתם]. ותו מזה שכ' רש"י דכשעלה נזיר מטומאתו שוב אינו משמר נזרו. במח"כ רבינו זה אינו, דוודאי צריך לשמור נזירותו, רק שמגלח גלוח נזירות טומאה ועי' נזיר דט"ז ב' ותוס' שם די"ז א' ד"ה הגה"ה מי שהיה וכו' וצ"ע]: